

JONAS
KARLSSON
A SZÁMLA

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2015

Hihetetlen összegről, 5 700 000 koronáról szólt. Nem lehetett komolyan venni. Arra gondoltam, biztos ez is egy olyan kamuszámbla, amiről annyit hallani a tévében és olvasni az újságokban. Amivel arcátlan vállalatok pénzt csálnak ki az emberektől, leginkább persze a nyugdíjasoktól.

Jól kidolgozott akció volt, azt el kell ismerni. A cég logója valódinak tűnt. Persze nem vagyok benne egészen biztos, mert nemigen szoktam levelet kapni a szokásos számlákon kívül. Ez is nagyjából ugyanolyannak tűnt. Mármint az összeget leszámítva. W. R. D. állt rajta, meg a fizetési feltételekről szóló, igazán hihetően megfogal-

mazott szöveg. Tökéletesen hozta a hatóságokra jellemző száraz, tényszerű stílust.

Na már most, ha a csekk valódi, akkor csak is fatális tévedés történhetett. Valami gép összekevert egy nagyvállalattal vagy egy külföldi konzorciummal. 5 700 000 korona. Kinek állítanak ki ilyen számlákat? Mosolyogtam a gondolaton, hogy valakitől tévedésből ekkora összeget követelnek, ő meg szépen kifizeti.

Megittam egy pohár gyümölcslevet, a papírgyűjtő konténerbe gyömöszöltem néhány, a „Reklámanyagot nem kérek” feliratot különös ügyességgel kicselező hirdetési mellékletet és tájékoztató füzetet, majd munkába indultam.

Egy művészfilmeket árusító videotékában dolgozom, félállásban. Ketten felváltva járunk be, heti két-három alkalommal, amikor is a rendeléseket intézzük, meg a bejövő filmeket válogatjuk, katalogizáljuk és a polcokra tesszük. Néha segíttek egy-egy vevőnek, hogy megtalálja a keresett filmjét, vagy elmagyarázom neki, miért nem érkezett még meg egy bizonyos, extrákkal teli kü-

lönkiadás, vagy hogy miért nem tartalmazza pont azt az interjút, amit ő az interneten látott, és ami szerinte kiválóan bemutatta a film alkotóját, és amiből képes volna hosszasan idézni nekem, ha lenne kedvem végighallgatni. Általában azonban inkább csak ácsorgok, az eszem meg valahol máshol kalandozik.

Kissé fújt a szél, de valójában nem volt szükség nagykabátra, és a legtöbb fa már teljesen zöldbe borult. Útközben végig a számla járt a fejemben, és azon tűnődtem, vajon hogyan szerezhették meg a nevemet és a címemet. Csak úgy blindre választottak ki? Vagy talán létezik valaki, akinek majdnem ugyanazok az adatai, mint nekem?

Az üzlet kirakatát vékonyan belepte a sárgászöldes virágpor, az ajtót pedig alig lehetett kinyitni. Tulajdonképpen teljesen mindegy volt, hogyan állítottuk be az ajtóbehúzókat, mert az ajtó vagy szorult, vagy kivágódott a legapróbb fuvallatra is. Ma viszont megállt a kettő között félúton.

Ragadt a padló a cipőm alatt, amikor a pult felé lépkedtem, hogy felakasszam a zakómat a pult

alatti kampóra. A pénztárgép mögötti főzőfülkében feltettem magamnak egy adag kávé. A kávéfőző aljára ráégett valami, és Tomas, aki a többi napon dolgozott, azt mondta, hogy inkább sose iszik belőle, pedig szerintem nem volt annyira vészes a dolog. Sőt legalább adott valami stichet az amúgy elég híg löttynek.

Az alsó szekrény ajtaját jó néhányszor be kellett nyomnom, mivel nem akart becsukódni, mert hiányzott róla a mágnes. Végül fogtam egy darab Tesa celluxot, feltekertem, és beszorítottam a részbe, mire végre becsukódott.

A pénztárgép alatti kosárban heverték a múlt héten visszahozott filmek, amelyeket Tomasnak nem volt se kedve, se energiája visszatenni a polcokra. Míg arra vártam, hogy elkészüljön a kávé, leültem, és a filmeket nézegettem. Volt ott egy Kubrick, egy Godard, és ott volt még David Mamet *A spanyol fogoly* című filmje is. Megfordítottam, és olvasni kezdtem a borítót. Rég láttam utoljára. Akkor, amikor még életem nagy szerelmével, Sunitával jártam, és azon versengtünk, hogy megmutassuk egymásnak kedvenc filmjein-

ket. Már nem is tudom, hogy egyáltalán végignézük-e, mert Sunita különösebben nem rajongott érte.

A kávé elkészült, a hűtőben találtam hozzá egy alig pár napos tejet is. Beleöntöttem a kávémba, felhörpintettem, majd kipakoltam a filmeket.

Ahogy a pulthoz visszamentem, újra éreztem, hogy ragad a padló. Biztos kóla vagy valami hasonló borulhatott ki, mert bárhová léptem, a talpam mindenhol a műanyag padlóhoz ragadt. Tulajdonképpen egész jópofa hangja volt. Különösen, ha az ember kellőképpen ritmusosan lépdelt.

Egy ideig a pult mögött ültem, és azon elmélkedtem, hogy hátha valaki átvette, vagy, hogy is mondják, ellopta az identitásomat. Rendelt valamit a nevemben, majd a cég nekem számlázta ki ezt az örült összeget. De mi a csudát lehet 5 700 000 koronáért rendelni? Az ekkora rendeléseket szerintem sokkal szigorúbban kéne ellenőrizni.

Úgy tizenegy és fél tizenkettő között egy kis időre be szokott sütni a nap az üzletbe. Kipróbáltam,

hogy ha lehajlok, és fejemet félrehajtom, látom-e, miféle kulimász ömlött a padlóra. Egy bizonyos szögből apró, minden bizonnyal kilötytyintett üdítő alkotta szigetecskéket véltem felfedezni. Egy ideig csak néztem őket. Mintha csak egy világtérkép lenne, amiről Ázsia és Ausztrália bizonyos részei hiányoztak. Hunyorítottam. Afrika elég jól nézett ki. Nem is beszélve Grönlandról vagy Alaszkáról. Bár, gondoltam magamban, mindez csak azért lehetséges, mert e tájak pontos formáját illetően ismereteim némiképpen hiányosak. Egy ideig azon morfondíroztam, vajon mely országok határvonalait ismerem a legjobban, leszámítva persze Svédországot, majd arra a következtetésre jutottam, hogy minden bizonnyal Észak-Európa részei lehetnek azok. A nap hamarosan eltűnt a tetők mögött, a ragacs viszont maradt, jól hallhatóan, amikor az ember csak arra járt.